

LEA FABIAN

DIVOKÁ
Momíža

MODERNÉ
ROMÁNY

LEA FABIAN

DIVOKÁ
Momča

DIVOKÁ Moriša

I. vydanie

Copyright © 2026 Lea Fabian

MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavská 120/94, 04016 Košice ako svoju 84. publikáciu

www.moderneromany.sk

 Moderné romány

 moderne_romany

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Zuzi Maat

Sadzba: Branislav Hudák

BN: 149805/01

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

 TBB®

ISBN 978 - 80 - 8214 - 242 - 9

PDF 978 - 80 - 8214 - 243 - 6

EPUB 978 - 80 - 8214 - 244 - 3

MOBI 978 - 80 - 8214 - 245 - 0

LEA FABIAN

DIVOKÁ

Momíža

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

Copyright © Lea Fabian 2026

moderné romány

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez písomného súhlasu vydavateľstva.

Kapitola 1

Ben

Bola to príšerná diera.

Zem nikoho, kto by stál za hriech a ničoho, čo by zaujalo moju pozornosť. Nevie, čo upútalo tú otcovu, ale ja som tu videl iba polorozpadnuté domy, zarastené záhrady a strnulých a najmä starých ľudí. Predpokladal som, že tu nemajú ani len obchod s potravinami, možno iba ak týždennú pojazdnú mliekareň. Na niečo také, ako je útulná kaviareň s kvalitnou kávou, na ktorej som bol závislý, som si nedovolil ani len pomyslieť, lebo by som vyznel ako hlupák. Poslednú veľkú benzínku, kde by mohli predávať aspoň strojové espresso, som videl pred vyše stovkou kilometrov, čo bolo pekelné ďaleko a teraz som oľutoval, že som si ho nedal. Od nedostatku kofeínu som cítil nepríjemné brnenie v prstoch a čo bolo ešte horšie, aj rastúcu nervozitu.

Ničota, to bolo správne slovo, ktoré tento kúsok zeme najlepšie vystihovalo. Bolo tu tak horúco, že klimatizácia vo Wrangleri stonala a jeho sklá sa rosili od môjho dychu, ktorý sa na nich zrážal v kľukatých cestičkách. Tak horúco, že aj keby som otvoril všetky štyri okná, pohne sa maximálne parkovací lístok, ktorý som mal stále zastrčený za malým plastovým držiakom. Aj to len o milimeter.

Uvoľnil som si golier na čiernej košeli, ktorá bola rovnako zlým nápadom, ako celý tento poondiaty výlet, a za-

tiahol ku krajnici, čím som upútal dve stareny šuchtajúce nohami v mäkkých papučiach. V papučiach – v júni.

Podskočili ako srny a fľochli na úzku makadamovú cestu bez stredovej čiary. Priznávam, šiel som po nej rýchlo a pribrzdil prudšie, než som mal v úmysle, čo si brzdy môjho džípu rozhodne nezaslúžili. Ale sucho mi už doslova šmirgľovalo pažerák a rozožieralo ústa.

Podľa množstva prachu, ktorý rozvřirili hrubé pneumatiky džípu, som usúdil, že tu nepršalo poriadne dlho. Možno od začiatku leta. Ďalší čierny bod pre tento zapadákov.

Morušu otec vybral ako našu najnovšiu prevratnú investíciu. Stále som nepřišiel na to, prečo ju na dozornej rade nazval našim dynamitom a pretlačil jej schválenie pre najnovšiu investíciu developerskej firmy Hank & synovia. Veru, Moruša bola dynamit. Dynamit zabudnutia, sucha, nevráživosti tých dvoch tetiek, ktoré na mňa cez čelné sklo zízali ako na niekoho, kto ich prišiel vziať do pekla miesto ich vymodleného miesta v nebi.

Pokúsil som sa na ne oslivo usmiať, hoci mi od sucha praskali pery. Všetci vraveli, že môj úsmev dokáže pohnúť aj jaskyňou, tak prečo nie babkami v huňatých papučiach so zipsom od špičiek až po lýtko. Chvíľu im to síce trvalo, ale napokon sa ich zakalené sivé pohľady mierne vyjasnili a ja som si mohol konečne pripísať malé víťazstvo. Dal som si totiž záväzok, že ak do desiatich minút ten pozemok nenájdem, obrátim to a vrátim sa na štátnu cestu – kašľajúc na celý otcov plán.

Nech ho skúsi posunúť Brunovi. Rýchlo pochopí, že hoci je môj mladší brat extrémne kreatívny a zakaždým srší

výbušnými nápadmi, ako finančník zlyháva na plnej čiare a ak nechceme kredit našej firmy oslabiť, neostáva mi iné, ako po ňom u našich spoločníkov a akcionárov hasiť každý problém, ktorý vyrobí.

Tu má stáť luxusný hotel?

Fakt?

Azda otcovi k jeho rozhodnutiu stačil ten jeden termálny prameň, ktorý tu objavili pri prieskumnom vrte? Zrušil vtedy dlho plánovanú dovolenku na Sicílii a okamžite si to do Moruše prišiel potvrdiť.

Podľa mňa sa načisto zbláznil.

S očami nalepenými na stareny, ktoré už zohýnali svoje vráskavé krky k mojim dverám, som siahol na vedľajšie sedadlo pre plastovú fľašku s minerálkou, aby som sa aspoň trochu osviežil, kým ich využijem. Už na dotyk bola taká teplá, že mi chuťové poháriky stiahla od nevôle. Mal som si so sebou vziať prenosnú chladničku!

Babky mi zaklopali na sklo dlhými zožltnutými nechťami, ktoré po ňom škriabali ako po brizolite. Dotkol som sa elektrického otvárania okna, a keď sa spustilo nadol, ovalila ma nielen horúčava, ale aj ich typická vôňa. Vôňa staroby. Moja nevôľa sa ešte vystupňovala.

„Zablúdili ste.“

Nepýtali sa, konštatovali. A ja by som im to tak rád potvrdil. Pritom si ma obzerali od vlhkých čiernych vlasov cez ostrú sánku, ktorú videli iba vďaka tomu, že som sa ráno nahladko oholil, až po moju čiernu košeľu a čierne nohavice. Ráno boli dokonale vyžehlené, teraz už mokré od môjho potu a dokrkvané na každom milimetri látky.

Zdalo sa však, že im to neprekáža a pri pohľade na moju *eleganciu* spokojne pokývali hlavami.

„Zdravím...“ odpovedal som dokonalou slovenčinou, za ktorú som vďačil našej mame.

„Nie ste odtiaľto.“

„Je to až tak vidieť?“

Pri tej trápnej otázke som sa pomyselné udrel dlaňou. Babky pozreli najskôr na môj džíp a potom na koženú aktovku na zadnom sedadle. Mal som v nej kúpno-predajnú zmluvu na akýsi flák tejto zeme, ktorý sa má zmeniť na nový hotel.

„Asi chcete do Pukanca... Je to odtiaľto ešte dobrých pár kilometrov.“

Aj samy uznali, že tu človek nemá čo hľadať a že toto miesto nemá veľa čo ponúknuť.

Nazvali si to tu Moruša, lebo práve tou bola tunajšia zem povestná. Nechápal som, kto im to dovolil a hlavne komu platili dane či odpad.

„Je tam benzínka?“ nedalo mi.

Babky znovu prikývli a mňa obostrela sekundová radosť. Pár kilákov je nič, ak šliapnem na plyn, o chvíľu môžem byť späť a dobre schladený aj omámený kofeínom.

Chcelo by to síce lepšiu cestu a nie tento tankodrom, ale Wrangler je stavaný aj na horšie komunikácie.

„A čože v tom Pukanci?“

Mal som vedieť, že babky klebetnice neprestanú dobiezdať. Zdvihol som si čierne slnečné okuliare na čelo a uprel na ne svoje nebeské oči. Podobne ako môj úsmev, aj tie vedeli robiť doslova zázraky alebo minimálne ľudí na pár

sekúnd paralyzovať. Stalo sa to aj teraz. Jedna zo stareniek sa dokonca zhlboka nadýchla a ja som nadobudol pocit, že pomedzi tenučké pery šepce niečo v tom duchu, že mám oči diabla.

„Pravdou je, že niekoho hľadám.“

„Nie Pukanec?“

„Nie. Ide o istú dámu. Iris...“

Myslel som si, že keď pred týmito dámami poviem o inej dáme, možno ich známej, lebo veď sú tu všetci isto-iste jedna rodina, šplhnem si u nich. Ale odrazu sa ich pohľady zmenili. Sivý pohľad očí im zatemnil mrak a ich kútiky ovisli. Ovisli im aj pery ukryté vo vejárikoch vrások.

„Pfuj! Iris je všetko, len nie dáma.“

„Ako to?“

Položil som lakeť na okienko a oprel si oň bradu. Na prvý pohľad to vyznelo, že k nim chcem byť bližšie, v skutočnosti som takto naťahoval uši, aby som ich slová lepšie zachytil.

„Kto robí také veci, nie je dáma,“ doplnili svoje predchádzajúce tvrdenie.

„Veci?“

Dávno som si nepripadal taký trápny a nepýtal sa ako nejaký trufo. Ale musel som Iris nájsť, či bola alebo nebola dámou. Práve jej pozemok sa mal stať našim novým úlovkom.

„Ponúka. Zarába. Je to... podnikateľka. Aspoň si to o sebe myslí.“

Vydýchol som si, lebo sprvu to vyznelo, že robí prostitúciu.

„Aj s tými svojimi ženami. Sú tunajšie zlo. Moruša bola kedysi taká pokojná.“

„A to bolo kedy?“

„No...“ jedna babka pozrela na druhú a obe súčasne sa odrazu stiahli od môjho džípu, akoby ich popálil. Mal som dojem, že si znovu odplávajú, ibaže tentoraz mojím smerom. Moje diabolské oči ich totiž až priveľmi iritovali.

„Už to bude dobrých trinásť rokov, čo jej to tu Johnny nechal na starosť a odišiel na večnosť. Ale určite nepočítal s tým, že z toho urobí taký cirkus.“

Takže cirkus. To mohla byť fajn správa. O to radšej to tam predá, nie? A ak ju tu nemajú v oblúbe, hádam bude Iris rada, že dostane možnosť odtiaľto, za pekné prachy, vypadnúť.

„To Sam,“ zachripela starena, ktorá bola doteraz skôr tichá. „Za to môže Sam.“

Hm... Zrejme má Iris syna, ktorý jej na pozemku pomáha, napadlo mi. Možno to mení situáciu, lebo budem musieť spracovať hneď dvoch ľudí, ale moje odhodlanie byť do polnoci naspäť vo Viedni bolo dostatočne silné, aby som to zvládol. Položil som pravačku na aktovku a pomyslel na dvadsaťstranovú zmluvu, ktorú dnes musíme podpísať.

V každom prípade sa tu môj čas krátil a telo sa už kúpalo v pote ako v zelenom jazere. Ak tu budem stáť ešte minútu, uškvarím sa, lebo slnko už bolo prekliato vysoko a každú chvíľu začne páliť rovno na strechu môjho džípu, čo neznesiem. Mal by som ísť, ibaže informácie z tých stareníek liezli pomalšie ako chlpy zo zajaca.

„A kde ich teda nájdem?“

Tentoraz prebodli pohľadom ony mňa. Akoby si až teraz pospájali súvislosti a došlo im, čo by som tak asi od Iris mohol chcieť. Bolo zvláštne sledovať zmenu ich správania. Z prvotného strachu a neskoršieho očarenia to odrazu bolo prekvapenie a potom sklamanie.

„Ste ďalší z tých, čo chcú kúpiť ich Vločku?“

Na tento rébus som v tom teple veru nemal. Akú Vločku?

„Už tu boli mnohí. Nepochodili.“

Čože?

„Realitáci? Za Iris prišli aj iní, nielen z realitných kancelárií?“

„No, vravela som ti to, Gita. Ďalší kupujúci.“

Babky si vymenili zopár záhadných šepotov a vo mne rástol hnev. Hnev z tohto miesta, tepla, z tých dvoch aj z otca, ktorý možno nepripravil ponuku dostatočne na to, aby sme to mali v suchu, a ja som sa mohol vypariť.

„Prišli asi štyria. Odkedy sa rozhodli využiť ten páchnuci prameň.“

Myslím si, že noviny a internet tu robili zbytočnú prácu. Tieto dve boli tým najlepším informačným kanálom. Len pomalým. Poklopkal som prstami po okennom ráme a vyplieštal na nich modré oči. Už zaberali akosi menej.

„Iris to tak či tak nepredá. Zradila by Johnnyho,“ vyrukovali, a ja som zaťal zuby od nevole. Vrhol som pohľad na nepekné domy na jednej aj druhej strane úzkej cesty. Mohlo ich byť asi dvanásť, a potom späť na babky, ktoré si k sebe tislí štrikované šatky, akoby im bolo odrazu chladno. Chladno, keď mi na palubovke svietilo 34 °C.

Premýšľal som, v ktorých domcoch asi bývajú, ale bola to zbytočná vnútorná otázka, lebo boli všetky prakticky rovnaké. Jeden viac a druhý menej. Poznačené zubom času a zarastené hustou vegetáciou. Proste koniec sveta.

„Fajn. Skúsím to s ňou. Tak kdeže je tá Vločka, či čo to, milé dámy?“

Vystrčili mi pred oči svoje kostnaté ukazováky a namierili ich napravo medzi domy.

„Tou cestou hore na kopec. Pôjdete asi tri kilometre.“

Cestou? Doriti, zachripel som pri pohľade na dve vyjazdené poľné koľaje, ktorými sa budem čochvíľa trmácať, zadúšajúc sa v kúdoloch prachu. Zbytočne som ráno Wranglera umýval.

„Tak fajn. Ďakujem vám, dámy.“

Spustil som lakeť z okienka, stlačil gombík, aby som ho zavrel a položil ruku na volant. Jedna z bábiek však ešte niečo bľabotala:

„Dáme vám radu!“ A tak som okno celkom nezavrel. „Ak už, skúšajte to na Beku! Tá je najslabšia. Len sa vyhýbajte Sam.“

Zvláštna rada. Mám to na niekoho skúšať? O nič také som nemal záujem, šlo mi iba o tri podpisy na zmluvách. Koľko ľudí tam vlastne býva? Unikol mi niekto? Alebo teda otcovi? Spomínal Iris Friedmanovú. Vlastne tiež starú, súdiac podľa dátumu jej narodenia, s ktorou by mohlo byť podobne málo práce ako s tými, ktorých zamračené tváre som videl v spätnom zrkadle.

S tým vedomím som vyrazil, nechávajúc klebetné tetky pri krajnici.

Wrangler stonal.

Aj naňho bola cesta, teda pokus o cestu, priveľa. Trmácal sa hore prudkým kopcom a pohon na všetky štyri kolesá mu bol zjavne nanič. Vlhko pod mojím zadkom naberalo obrovské rozmery a teraz to už nebolo len tým teplom, ale aj mojou zlosťou. Tá poľná cesta sa mi nepáčila. Možno tu nie sú žiadne siete, o optike nehovoriac, iba samá ničota. Lebo iné ako ničotu som tu nevidel. Boli to len obrovské lány polí, kde sa v neexistujúcom vetre chveli vysoké stonky kukurice. Hlboké brázdy, ktoré ostali zjavne neposiate. Zožltnutá tráva, lebo tu bolo sucho ako na Sahare. Slnko sa opieralo o moju kapotu, div ju neprepálilo a mňa šiel za čelným sklom trafiť šľak. Od žmúrenia očí ma už bolela celá tvár, a to som mal okuliare s polarizačným filtrom.

A potom som vyšiel na kopec. Tam som zastal, ale nie preto, aby som dal Wrangleru vydýchnuť, ale kvôli tomu, čo sa predou mnou rozprestrela ako hrejivá prikrývka.

Morušovníky. Nie pár, nie desiatky, ale stovky nevelkých zelených stromov na tenkých kmeňoch, z hustých listov ktorých vykúkali biele a červenofialové hlavičky a pýtali sa na jazyk. Očarený som sa díval na spleť dokonalého morušového hája a nevedel z neho spustiť oči. Ak ten vrt vykonalí niekde v strede tohto zázraku, možno som toto miesto odpísal priskoro. Kde to chcel dať otec postaviť tie apartmány?

Napokon som sa znovu pohol a začal schádzať mierne do doliny, nechávajúc moruše za sebou a zabúdajúc na vôňu ich plodov. Doslova ma zhltili obrovské duby, ktoré zahatili slnku prístup k môjmu džípu, a ja som sa konečne

ako-tak schladil. Vypol som zuniacu klímu a spustil všetky okná nadol, vychutnávajúc si prvý poryv skutočného vetra vo vlasoch a na tvári. Pod kolesami mi hlasno bubnovali kamene a ubité hrudy hlíny. Toto nebola cesta ani náhodou. Ani len poľná. Toto bol len vyjazdený vstup k ranču Iris Friedmanovej.

Objavil sa za dubmi ako chalúpka z rozprávky. V skutočnosti ho tvorila neveľká hospodárska budova s malou prístavbou, ktorá vyzerala ako záhradný domček, stajňa s ohradou, stodola a dvojpodlažný domček s terasou, ktorý pamätal už aj lepšie časy, ale v porovnaní s tými v dedine v mojom hodnotení získal podstatne viac bodov už len preto, že nemal ošarpané múry a deravú strechu. Navyše mu okenné parapety a malé balkóniky zdobili červené muškáty v hnedých črepníkoch. Vytvárali tak dokonalú idylku na konci sveta.

Na týchto stavbách by nebolo nič zvláštne, ak by som medzi nimi neobjavil malé ohnisko s drevenými lavičkami, ohrádku s umelým býkom, dva odstavené dostavníky, za ktoré by sa nehanbil ani americký westernový film, maketu niečoho, čo mohlo vzdialene pripomínať salón a... čokoládovňu. Aspoň to oznamoval nadpis na drevenom brvne nad malými dverami, na ktoré niekto namaľoval nevydarenú šálku s bodkami a stúpajúcou parou.

Čokoláda vo Vločke.

Úžasné spojenie, len čo je pravda. Zatiahol som pod jeden z dubov a díval sa na nepochopiteľné miesto pred sebou, ktoré sa zjavne hralo na niečo ako westernové mestečko, ibaže k tomu skutočnému malo poriadne ďaleko. Moje

tušenie potvrdzovala aj dvojkridlová brána pokrytá bielymi vločkami. Jedna strana slúžila pre vjazd áut, ktoré sa potom mohli rozprchnuť kdekoľvek na neexistujúcom parkovisku a tá druhá pre peších. Teraz bola zavretá, a tak som si nad jej kovovou hasprou mohol prečítať strohý oznam:

15. júna – teda dnes – Vločka otvorená do 12.00 hod.

Bolo niečo po tretej.

Kofká škoda, celkom rád by som videl, ako to v tejto Vločke, počas návalu hostí, funguje. Ako sa trasie ten malý ojazdený býk, prehýna sa dostavník na prehnitých kolesách a aká je tunajšia čokoláda.

Oznam pokračoval otváracími hodinami v nasledujúcich dňoch. Vyzeralo to tak, že Vločku znovu otvorila až v sobotu. Neuveriteľné.

Zaškeril som sa na bránu, na ktorej pomaľovalo vločky zjavne nejaké nezbedné dieťa, lebo mali rôzne tvary, veľkosti a nebezpečné fázy dokonalosti, či vlastne nedokonalosti.

„Ahoj.“

Ježiši, pri tom zvuku som podskočil na sedadle a hlavu si udrel o strechu džípu. Okuliare mi sklzli z nosa na pery, kde sa zasekli. Pozrel som doprava k otvorenému oknu, odkiaľ ten tenký zvuk prišiel a v ktorom sa vyškieralo akési dievča. Štrbavý riedky úsmev malo taký široký, až som sa čudoval, že mu neroztrhol zvláštnu tvár. Malé prižmúrené oči bez mihalnic, malý nos, množstvo pieh a jamku v brade.

„Čau,“ zachripel som hlbokým hlasom, dívajúc sa, ako mu do očí neidentifikovateľnej farby padajú strapaté slamovožlté vlasy.

Potiahlo si zubami spodnú peru, ale svoj úsmev nepotlačilo. Potom zvrátilo malý nos.

„Smerdiš.“

Tak toto bol úder pod pás. Naoko nebadateľne som pričuchol k svojej pazuche v čiernej látke. Presakoval z nej pot skrz na skrz a ani môj drahý parfum ho nestlmil.

„Idem zďaleka.“

„Ako zďaleka?“

Malé dievča sa mi takmer po pás strčilo do Wranglera a s úžasom siahlo na prístrojovú dosku. Premohol som chuť capnúť ho po chudej ruke, ktorá bola rovnako pehavá ako jeho tvár. Hútal som, či je to tá Beka, na ktorú to mám skúšať a preglgol pachuť i túžbu okríknúť ju, nech svoje prsty neobtieria o dotykovú obrazovku palubného počítača. Radšej som sa však stiahol, študoval jej nekoordinované pohyby a načúval chichotu, ktorý sa jej dral cez nerovnomerné zuby von.

„Veľmi zďaleka. Je to zopár hodín cesty.“

„Preto páchneš horšie ako Eldorado.“

„Kto je Eldorado?“

Vykrivila pery a zaerdžala ako... kôň.

Došlo mi, že táto dievčina nebude celkom okej, keď erdžanie zopakovala a k zvuku pridala aj pohodenie hlavou a niečo ako hrabkanie kopytom do zeme. To som celkom presne nevidel, lebo polovicu tela jej zakrýval Wrangler.

„Kôň, chápem.“

„Mhm. Mhm.“ Zaplieskala dlaňami a potom zaujúkala. Prešlo však sotva pár sekúnd a jej radostná nálada sa zmenila tak náhle, akoby niekto vypol jej gombík šťastia.

„Fuj. Mal by si sa prezliecť, kým za ňou pôjdeš. Nemá rada zápach.“

„Kto?“

Prekrútila oči a dotkla sa počítača. Zapla na ňom rádio, ktoré ohlušilo interiér a u tej malej spôsobilo záchvat paniky. Stiahla sa z okienka a kvokla si do trávy. Videl som iba jej svetlé vlasy, ktorými vietor krútil na všetky strany.

„To nič, to nič... je to len hudba.“ Stíšil som rádio a vykukol za ňou. „Kde máš rodičov, dievča?“

Zabodlo do mňa očka a ja som identifikoval ich zvláštnu sivú farbu. Bola taká premenlivá, že po chvíľke to už bola modrá a potom tmavomodrá.

Mykla plecami a znovu si zubami potiahla spodnú peru.

„Iris... Je tvoja mama?“

Dievčine sa mierne roztvorili očka a pery jej cvakli do seba. Neodpovedala mi však a ja som toho začínal mať akurát dost.

„Alebo nie si z Vločky?“ nedalo mi.

„Ja som Vločka!“ odrazu vykrikla a znovu sa mi natrčila do auta. Tak fajn. Zaradil som ju na tunajší pozemok a začínal sa fakticky obávať, že ide o mladú Beku Friedmannovú, cez ktorú by mala viesť cesta až priamo k srdcu, či vlastne k majetku starej Iris.

„Super. Tak potom práve teba hľadám.“

Vyčaril som jeden zo svojich sexi úsmevov a hľadel, ako ten jej mizne ako slnko za chmárami. Bola asi jediná, na koho nezapôsobil, čo však mohlo byť jej vekom aj zdravotným stavom...

„Nehľadáš babinu?“

Takže Iris bola jej babka.

„Už na teba čaká. Od obeda. Nemal si tu byť o dvanásťtej? Preto zavrela Vločku skôr.“

Užasol som nad tým, koľko slov odrazu povedala bez chichotu či zadržania a uvedomil si, že som ju možno trochu podcenil. Zrejme bola jednoducho iba primladá a nič iné jej nechýbalo.

Vrátil som sa k jej informáciám a pokúsil sa ich vstrebať.

„Iris na mňa čakala? A na čo presne?“

„Na teba,“ povedala.

„Nevrav. Mal som tu byť o dvanásťtej? Asi som si to zle poznačil, dočerta.“

„Také slová sa u nás nepoužívajú,“ stiahla noštek a odfrkla si.

„Myslíš dočerta? Ach... isteže, prepáč mi to.“

„Ak u nás chceš pracovať, nemôžeš tak rozprávať. Sam za to trestá.“

Zdvihlo ma zo sedadla. Pracovať? Ja a tu?

A potom to meno... Sam. Meno toho, ktorého by som sa mal obávať. Koho každého tu Iris ešte skrývala? Otec mi tvrdil, že to bude ľahký oriešok, ale akosi sa to komplikovalo.

„Povieš mi viac o tej práci?“

„Povie ti to babina. Horí od nedočkavosti, kedy prídeš a začneš makať. Tak to povedala.“ Vločka sa zachechtala a d'obla mi do tvrdého pleca malým ukazovákom. Toto si nedovolil ani môj brat, nieto nejaká usmrkaná dievčinka, ale keďže bola zvláštne milá a ja som si ju mal nakloniť

na svoju stranu, odpustil som jej to. Mykla sa, lebo ju to zjavne zabolelo a ukazovák si strčila medzi pekne krojené pery. Mala ich ako bábika.

„Naozaj nemáš tričko? Pripomínaš tých mužov, čo tu boli minulý týždeň.“

Zbystril som pozornosť a zároveň vypol motor. Vzduch vo Wrangleri okamžite oťažel.

„Muži?“

„V oblekoch a s koženými aktovkami. Takí sa babine neľúbia.“

Realitáci. Štuchol som do svojej aktovky, ktorú si tá malá — pre moju nóbl palubnú dosku — zatiaľ nevšimla, a nechal ju aj so zmluvami klesnúť na dlážku. Keď zbadala môj pohyb na sedadle, tváril som sa, že beriem do ruky fľašu s vodou.

„Ale boli starší ako si ty. A škaredší.“

Bod k dobru pre mňa. Zazubil som sa na ňu, čo privítala o niečo viac ako môj predošlý omračujúci úsmev a konečne som sa z Wranglera vysúkal von. Nohy mi zavzrgali ako staré hojdacie kreslo a telo ostalo stuhnuté, ani čo by som šoféroval v embryonálnej polohe.

„Ty si ale vysoký.“

Vypol som sa ako tetiva a uľavil stiahnutým svalom. Pokrútil som aj pažami, natiahol si chrbát a zaprašťal kĺbmi. Moja klasika po hodinách za volantom. A prisahám, že tomu dievčisku z úst vyletel rovno celý jazyk.

„Určite máš dva metre, však?“ Jej detská naivita a nadšenie boli nákazlivé a trochu roztápali moje tvrdé srdce.

„Nie tak celkom, chýba mi päť centimetrov.“

Zato jej chýbalo omnoho viac k tomu, aby si ju v aquaparkoch nemýlili s tými, ktorí majú vstup zadarmo. Siahala mi tak do pol hrude. Tie babizne dole v Moruši ma asi ťahali za nos. Nemohla mať viac ako dvanásť, tak ako som to mal na ňu skúšať? Zbláznili sa? Ibaže ako som obišiel Wranglera a pristúpil k jeho zadnému kufru, uvedomil som si, že na tých jej žltých šatách je niečo zvláštne. V ich výstrihu sa jej totiž celkom jasne črtali... prsia. No doriti!

„Hráš šport?“

Usmial som sa, otvoril kufor, aby som sa nemusel dívať na jej zvláštne ženskú postavu neladiacu s detskou tvárou a jemne ju poopravil.

„Správne by malo byť, či hráš basket alebo hádzanú... Chápeš? Musíš konkretizovať, čo máš na mysli.“

„Tak hráš?“ Vyvalovala na mňa tie svoje okále a obhrýzala si necht na ukazováku, ktorý len pred chvíľou d'obal do mojej palubovky. Šaty mala takmer po členky, a ja som hútal, aké má asi stehná. Či chudé ako ruky, alebo pekne formované. Bola to však hlúpa myšlienka, vzhľadom na to, čo vo mne tá malá vyvolávala. Rozpaky... Spod šiat jej vykúkali kožené sandále s malými chodidlami a nechtami namaľovanými nažltlo.

„Hral som. Kedysi. Je to už pár rokov.“

„Ja som to vedela!“

„Fakt?“ pristúpil som na jej hru a tváril sa, že si rozhovor s ňou užívam. Zatiaľ som nechápal, ako je možné, že tá mladá žena nikomu nechýba a nik ma neprišiel okríknúť, čo tu s ňou robím. Jasný, džípom som zastavil nedohľadne za bránkou, ale aj tak, podľa mňa, pútal pozornosť ako sob

na kúpalisku. „Vravela si, že sa mám prezliecť.“ Nedalo mi, lebo naša slovná prestrelka sa konečne začala nakláňať na moju stranu. Otvoril som cestovnú tašku, ktorú som si pre istotu zabalil a vytiahol z nej prvé tričko, ktoré mi padlo pod ruku.

„Ale nie takto.“

„Ide to aj inak? Ešte chvíľu ostaň chrbtom ku mne, Beka. Ešte si prezlečiem nohavice.“

Zazubil som sa, keď som si na nohavičiach spustil zips a ona čosi ticho vykrikla. Rýchlo som sa z nich vyslobodil a cez spotené boky si natiahol sivé športové kraťasy. Pri pohľade na kožené mokasíny som sa takmer zarehnil. Vyzeral som v nich ako idiot.

„Ako si mi to povedal?“

Z tašky som vydoloval biele tenisky a k nim ladiacu šiltovku. Konečne som sa znovu cítil ako človek. Ešte dve tri kvapky z môjho hriešne drahého parfumu s bergamotom a je to.

„No, Beka predsa.“ Zabuchol som kufor a natiahol sa ako nejaký slobodný vták. Cítil som sa fantasticky aj napriek tomu, čo som mal pred sebou. A omnoho lepšie pripravený na to, čo som tu mal podniknúť, ak vezmeme do úvahy, že Iris Friedmanová nemala rada mužov v obleku. „Už môžeš. Som pripravený.“

Otočila sa rýchlejšie, než som sa nadýchol, a jej vlasy ju dobehli až o sekundu neskôr, keď ju šľahli po lícach. Dlhé, svetlé, tenučké vlásky, v ktorých vyzerala ako nejaká víla z lesa. Boli presne také neidentifikovateľné ako ona celá.

Pri pohľade na moje nové ja zažmurkala, znovu zabodla zuby do svojej pery ako mnohokrát predtým a uznanlivo zahmkala.

„Toto sa babine bude páčiť a asi ti tú prácu pomocníka dá.“

Vsiakla moju vôňu a usmiala sa tým svojím širokán-ským úsmevom.

Akú prácu pomocníka mala presne na mysli?

„Naozaj si to myslíš, Beka? Mám teda šancu?“ Táto dievčina bola veru premenlivejšia ako počasie v Londýne, čo vzhľadom, na moju úlohu na tomto pozemku, nebolo veľmi dobré.

„Ale ja nie som Beka.“

Facka. Pomyselná. Preťala mi líce a vzala všetok pokoj z tváre. Mal som tých rébusov dosť. Asi preto som vybuchol.

„Tak kto, dočerta, vlastne si?“

Mínusové body sa na mňa doslova zosypali. Povedal som nadávku, za ktorú sa tu trestalo. Videl som, ako sa tá malá mračí a prestáva mi dôverovať. Strácal som ju, a pri-tom som si z jej dôvery získal len toľko, čo by sa vošlo za jej malý necht.

Potvrdila mi to, keď si zdvihla sukňu šiat nad kole-ná, odhaliac tak svoje krivé, tenké lýtka a pobrala sa na útek. Nechala ma stáť za prihlúplou bráničkou s vločkami a kamsi sa vytratila.

Dofrasa aj s Morušou a otcovým nezmyselným obcho-dom!

Pomyslel som si v tej chvíli na pekelnom slnku, ktoré moju náladu napriek svojej horúčave znížilo na bod mrazu.